

عددها و اخلاق

زهره کاظمی

« تا به حال به رفتار عددهای بین صفر و یک توجه کرده‌اید؟ هر قدر بزرگشان کنیم و به توان عددهای صحیح مثبت برسائیم، کوچک تر می‌شوند. خیلی جالب‌اند، نه؟! این داستان رفتار ما با بعضی از آدم‌های زندگی مان است که علاوه بر نادیده گرفتن خطاهایشان، آن‌ها را برای انجام کارهای بد تشویق می‌کنیم و تازه فکر می‌کنیم، به آن‌ها کمک می‌کنیم. اما نه دوست من، آن‌ها روز به روز ضعیف تر و تهی تر می‌شوند. روز به روز از اصل خودشان دور تر می‌شوند تا اینکه روزی و جایی از زندگی شان به صفر میل می‌کنند؛ تمام می‌شوند.

اما برعکس، اگر به توان عددهای صحیح منفی برسند، یا اگر زیر رادیکال برده شوند، بزرگ می‌شوند. گاهی تنبیه کردن هم کار بدی نیست. ما انسان‌ها به تنبیه نیاز داریم، چون ممکن الخطاییم. از طرف دیگر، همیشه شنیدن جمله‌هایی مثل: «چقدر قوی شده‌ای! چقدر مهربان هستی! و...» به قدری ما را به وجد می‌آورد که روز به روز برای تقویت این کمالات در وجودمان می‌کوشیم.

تحسین خوبی‌ها و زیبایی‌های انسان‌ها، بدون افسیلونی حسد، دل بزرگی می‌خواهد.

این ماجرا ما را به یاد توان‌رسانی عددهای بزرگ تر از یک می‌اندازد که با استعانت از توان‌های مثبت، می‌توانیم آن‌ها را بزرگ و بزرگ تر کنیم. اما برعکس، اگر به توان عددهای منفی برسند، کوچک می‌شوند. در واقع اگر نوع نگاه ما نگاه زیبایی نباشد و با کینه و حسد آمیخته شود، این فضائل اخلاقی سیر نزولی پیدا می‌کنند.

پس مواظب باشیم کاری نکنیم که انسان‌های خوب دست از خوبی کردن و خوب بودنشان بردارند. اگر ما بلد باشیم چطور انسان‌ها را به توان برسائیم، چطور هوای دل یکدیگر را در بدترین شرایط زندگی داشته باشیم، چطور حال همدیگر را خوب کنیم، زمین جای قشنگ تری برای زندگی می‌شود. پس مراقب باشیم، چه کسی را به توان می‌رسانیم و چگونه. چقدر در تشویق و تنبیه‌هایمان مصلحت‌اندیش هستیم، و چقدر خوب است آدم‌هایی در زندگی مان باشند که عدد درون ما را بفهمند و بجا و مؤثر به ما تذکر بدهند؛ زیرا: «ان الذکری تتفع المؤمنین (قرآن کریم: ۵۵: ذاریات)».

صفات پسندیده وجودتان ناشمارا باد!

۱۶

شماره ۱۳۳ | پاییز ۱۴۰۱